

Lidt ligesom når man mødes i G 7, som nu hedder G 8, og hvor der så langes en check over bordet til russerne som en anerkendelse fra Vesten, havde Rusland på samme måde brug for anerkendelse fra Europarådet. De russiske politikere havde brug for at komme hjem og sige: Nu er vi blevet en del af Europarådet.

At man på den måde optager et nyt land vel vidende, at menneskerettighederne krænkes på det groveste i det land, var efter vores mening enten dråben, der fik bægeret til at flyde over, eller den sidste dråbe, der var tilbage i bægeret, den sidste dråbe af respekt for, hvad Europarådet beskæftiger sig med.

Kan vi så undvære Europarådet? Ja, vi fik at vide i dag fra CD's ordfører, hr. Duetoft, at Europarådet jo var en glimrende skole for parlamentarikere, så de kunne lære, hvad parlamentarismen går ud på.

Hvis den opgave i fremtiden skal løses af nogle andre end Europarådet – jeg synes i øvrigt, det er lidt usædvanligt at have et Europaråd som sådan en uddannelsesinstitution for parlamentarikere, der skal lære parlamentarismens kunst – så findes der jo et andet organ, der hedder Interparlamentarisk Union. Så må man vel kunne påtage sig den uddannelsesopgave i den forsamling.

Kigger vi så på nogle af de mere indholdsmæssige ting, som Europarådet gennem årene hævder at have beskæftiget sig med, ja, da er det vores opfattelse, at etableringen af OSCE, som i øvrigt har Fremskridtspartiets fulde opbakning, jo har været den mest væsentlige afløser for et organ, hvor man kan diskutere Europas sikkerhed, Europas politiske udvikling, vel at mærke på helt andre præmisser, end når man i parlamentarikerforsamlingen i Europarådet snakker i dagevis og kommer med nogle udtalelser, som ingen føler sig forpligtet af. Der er langt mere respekt, langt mere forpligtelse i de ting, der bliver besluttet i OSCE. Og derfor er det vores opfattelse, at en stor del af arbejdet kan overflyttes til OSCE.

Endelig er der jo en tendens i øjeblikket i retning af, at EU overtager rollen som den enhed i Europa, som skal påtage sig at få ført parlamentarikere fra alle lande sammen.

I gamle dage, før 1989, var det jo sådan, at da talte man om EU, og så talte man om det al-europæiske – da havde man også de østeuropæiske lande med – og, bevares, dengang var der da sikkert en opgave for Europarådet, sådan at man ved passende lejligheder kunne

mødes med parlamentarikere fra den anden side af Jerntæppet.

Men det Jerntæppe eksisterer ikke længere. Og i øjeblikket optager vi medlemmer – de nye demokratier, som vi charmerende kalder dem – henholdsvis i NATO og i EU, lige så hurtigt det overhovedet kan lade sig gøre. Og derfor er det efter vores mening sådan, at man ikke længere har noget at bruge selve parlamentarikerforsamlingen i Europarådet til. Og derfor kan vi naturligvis ikke stemme for en vedtagelse, der går ud på, at man skal styrke samarbejdet omkring Europarådets Parlamentariske Forsamling og ministerkomiteen.

De behov, der måtte være for, at udenrigsministre og statsministre fra de respektive medlemslande stikker hovederne sammen, ja, de behov kan jo tilfredsstilles, uden at man har en parlamentarikerforsamling, og derfor kan vi naturligvis ikke støtte det forslag til vedtagelse.

I det hele taget mener vi, at konklusionen, nu, hvor der er gået disse 50 år, så må være, at Europarådet havde en opgave at løse i koldkrigsårene, men da koldkrigsårene heldigvis er forbi, har Europarådets parlamentarikerforsamling løst den opgave, og derfor er der ingen grund til kunstigt at holde liv i en organisation, som ingen interesserer sig for.

Uden at skulle give mine ærede kolleger, der har været ordførere i sagen, karakter, synes jeg også, at man i en række af ordførertalerne spørger en vis famlen efter, om man ikke kan finde på et eller andet at sætte Europarådet til i fremtiden. Dér mener jeg, at man i det moderne samfund og med de andre organer, vi har fået etableret i Europa, har så rig mulighed for at få løst de opgaver, man er kommet i tanker om.

Så derfor er det Fremskridtspartiets opfattelse, at vi bør fejre 50-året med, at Europarådets parlamentarikerforsamling bliver nedlagt.

(Kort bemærkning).

Henning Gjellerod (S):

Jeg vil da gerne takke hr. Kim Behnke for at have videregivet sin enorme erfaring med Europarådets arbejde. Jeg tror ikke, de medlemmer, vi har haft i delegationen fra Fremskridtspartiet, ville have holdt helt den samme tale, som hr. Kim Behnke har holdt her i dag.

Men jeg vil da godt spørge hr. Kim Behnke direkte: Hvordan vurderer hr. Kim Behnke værdien af, at et land som Rusland for at blive medlem af Europarådet har måttet tilslutte sig forpligtelser omkring rammekonventionen for